

**STANDARDY OCHRONY DZIECI W
PROKURZE MISYJNEJ MISJONARZY
OBLATÓW MARYI NIEPOKOALANEJ
ORAZ W MISYJNYCH DROGACH
SPÓŁCE Z O.O.**

**DOM MISYJNY MISJONARZY OBLATÓW MN
Ul. Ostatnia 14, 60-102 Poznań**

1. Preambuła

Opieka nad dziećmi zawsze musi być związana z troską o ich integralny i pełny rozwój, dobro duchowe, psychiczne i fizyczne. Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka, objawiona w prawie Bożym i strzeżona zarówno przez prawo kościelne, jak i państwowe, winna stanowić źródło i gwarancję bezpieczeństwa każdej osoby przebywającej w naszej placówce – Domu Misyjnym oraz uczestniczącej w podejmowanych przez nas działaniach ewangelizacyjnych i ekonomicznych. Szczególna troska należy się dzieciom, osobom bezbronny i chorym, które chcemy wspierać i chronić przed każdym złem.

Niniejszy dokument określa normy i zasady sprzyjające budowaniu środowiska bezpiecznego i przyjaznego dzieciom, osobom z niepełnosprawnością i dorosłym bezbronny, a jednocześnie pozwalającego na monitorowanie i eliminowanie wszelkich zagrożeń względem dobra duchowego, psychicznego i fizycznego osób przebywających w naszym ośrodku. Bezpieczeństwo i ochrona przed wszelkimi formami przemocy, a zwłaszcza naruszanie nietykalności cielesnej, jest szczególnym przedmiotem troski wszystkich pracowników naszego Domu.

Opisane w dokumencie standardy ochrony dzieci opierają się zarówno na aktualnym ustawodawstwie prawa państwowego, m.in. wynikającym z Ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz właściwych dla ochrony dzieci norm Kodeksu karnego, jak i na aktualnych normach i przepisach prawa kościelnego.

W Domu Misyjnym i w czasie podejmowanych przez nas działaniach ewangelizacyjnych i ekonomicznych w sposób kompleksowy i systemowy podjęto wdrażanie standardów ochrony dzieci i osób bezbronnych poprzez opracowanie i wprowadzenie w życie systemu ich ochrony przed krzywdzeniem. Zawierają one wytyczne dotyczące tego, jak przeciwdziałać naruszaniu praw dzieci, jak tworzyć środowisko przyjazne i bezpieczne oraz jakie kroki należy podjąć w przypadku zagrożenia lub naruszenia bezpieczeństwa dzieci. Ustanowienie standardów ochrony dzieci i osób bezbronnych przed krzywdzeniem jest komunikatem zarówno dla personelu, jak i dla dzieci oraz ich rodziców/opiekunów, że w codziennej pracy placówki respektowane są wartości, które gwarantują bezpieczeństwo oraz fundamentalne prawa przynależne każdemu człowiekowi.

Niniejszy dokument dotyczy Prokury Misyjnej Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej NIP 7792453837 (Prokura Misyjna) oraz spółki z o.o. Misyjne Drogi NIP 7792432982 (Misyjne Drogi), których są jedynym właścicielom jest Prowincja Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej. Oba podmioty swoją siedzibę mają w Domu Misyjnym przy ul. Ostatniej 14 w Poznaniu (60-102), a także prowadzą działalność ewangelizacyjną, m.in. przeprowadzając animacje misyjne, rekolekcje, jak i działalność gospodarczą.

2. Objaśnienia terminów

Na potrzeby tego dokumentu zostało doprecyzowane znaczenie poniższych pojęć:

- **przemoc wobec dziecka** – jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie, wykorzystujące przewagę fizyczną, psychiczną lub ekonomiczną, naruszające prawa lub dobra osobiste dziecka, w szczególności narażające je na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające jego godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na jego zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy;

- **dziecko** – każda osoba poniżej **18. roku życia**;
- **przełożony** – osoba mianowana przez kościelny organ prowadzący, odpowiedzialna za bieżącą działalność instytucji i zatrudnionych w niej pracowników;
- **pracownik** – osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej i misjonarz oblat skierowany do posługi w Prokurze Misyjnej przez właściwego przełożonego;
- **wolontariusz, praktykant, stażysta (współpracownik)** – osoba realizująca zadania określone stosownym porozumieniem/umową, najczęściej bezpłatnie;
- **krzywdzenie dziecka** – każde zamierzone i niezamierzone działanie lub zaniechanie działania jednostki, instytucji lub społeczeństwa jako całości i każdy rezultat takiego działania lub bezczynności, które naruszają równe prawa i swobody dzieci i/lub zakłócają ich optymalny rozwój;
- **przestępstwo na szkodę dziecka** – na szkodę dzieci mogą być popełnione wszystkie przestępstwa, jakie mogą być popełnione przeciwko osobom dorosłym, a dodatkowo przestępstwa, które mogą być popełnione wyłącznie przeciwko dzieciom (np. wykorzystywanie seksualne z art. 200 Kodeksu karnego). Z uwagi na specyfikę obiektów turystycznych, w których łatwo można uzyskać możliwość odosobnienia, przestępstwami, do których najczęściej może dojść na ich terenie, będą przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, w szczególności zgwałcenie (art. 197 k.k.), seksualne wykorzystanie niepoczytalności i bezradności (art. 198 k.k.), seksualne wykorzystanie zależności lub krytycznego położenia (art. 199 k.k.), seksualne wykorzystanie osoby poniżej 15. roku życia (art. 200 k.k.), *grooming* (uwiedzenie dziecka za pomocą środków porozumiewania się na odległość – art. 200a k.k.);
- **przemoc fizyczna wobec dziecka** – każda forma fizycznego przymusu lub przemocy ze strony rodzica lub opiekuna, czyli osoby odpowiedzialnej za dziecko i innej osoby dorosłej, która prowadzi do urazu fizycznego lub psychicznego albo wiąże się z ryzykiem takiego urazu;
- **przemoc psychiczna (emocjonalna) wobec dziecka** – niefizyczna, szkodliwa interakcja pomiędzy dzieckiem a rodzicem lub opiekunem lub innej osoby dorosłej, obejmująca zarówno działania, jak i zaniechania;
- **cyberprzemoc** – wszelka przemoc z użyciem technologii informacyjnych i komunikacyjnych – komunikatorów, czatów, stron internetowych, mediów społecznościowych, blogów, SMS-ów, MMS-ów. Może mieć formę wulgarnych wiadomości, obraźliwych komentarzy (hejt, trolling), rozpowszechniania zdjęć ukazujących dziecko w niekorzystnym świetle, zastraszania, śledzenia (*cyberstalking*), ujawniania tajemnic (*outing*) itp.;
- **wykorzystanie seksualne** – wciąganie dziecka w sferę aktywności seksualnej, nieadekwatnej do jego etapu rozwojowego, w sferę działań, których ono nie rozumie i nie jest w stanie zaakceptować i które naruszają jednocześnie normy prawne i społeczne;

- **przemoc rówieśnicza** – zjawisko polegające na agresywnym i celowym dręczeniu, nękaniu czy prześladowaniu jednego lub kilku rówieśników w celu wywarcia na nich presji lub zadawania cierpienia. Może ona przybierać różne formy: fizyczną (uderzenia, pobicia, szarpanie, rzucanie przedmiotami); werbalną (wyzwiska, dogadywanie, ośmieszanie, oczernianie, grożenie); elektroniczną (wysyłanie złośliwych i obraźliwych wiadomości, publikowanie ubliżających wpisów w internecie lub ośmieszających materiałów wideo); relacyjną (wykluczanie z grupy, ignorowanie, negatywne nastawianie innych); materialną (kradzieże i różne wymuszenia, niszczenie rzeczy osobistych); seksualną – fizyczną i werbalną (wulgarnie określenia płci lub części ciała, niepożądany dotyk intymnych części ciała, seksualne aluzje i gesty, ściąganie komuś części ubrań, uporczywe przyglądanie się, robienie niechcianych zdjęć, obnażanie się, napastowanie i wymuszanie czynności seksualnych);
- **osoba odpowiedzialna za politykę ochrony wdrażająca standardy ochrony dzieci** – wyznaczona osoba sprawująca nadzór nad prawidłowym stosowaniem standardów ochrony dzieci oraz ich aktualizacji;
- **osoba odpowiedzialna za ochronę dziecka** – członek kadry lub inna wyznaczona osoba odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń dotyczących zagrożenia dobra dziecka lub jego krzywdy i podejmowanie interwencji. W przypadku nieobecności – inna osoba wskazana do zastępstwa na tym stanowisku;
- **osoba odpowiedzialna za udzielanie wsparcia dziecku** – członek kadry lub inna wyznaczona osoba odpowiedzialna za udzielenie wsparcia dziecku;
- **dane osobowe dziecka** – wszelkie informacje umożliwiające identyfikację dziecka, w tym jego imię i nazwisko, wizerunek;
- **delegat biskupa/wyższego przełożonego ds. ochrony dzieci** – osoba wyznaczona przez właściwego przełożonego w danej diecezji lub kongregacji zakonnej do przyjmowania zgłoszeń i dokonania wstępnego rozeznania w sprawie domniemanego wykorzystania seksualnego;
- **rejestr interwencji** – dokumentacja zawierająca rejestr ujawnionych lub zgłoszonych incydentów lub zdarzeń zagrażających dobru dziecka uwzględniający informacje o zgłoszeniu ze wskazaniem osoby zgłaszającej, osoby podejrzewanej o krzywdzenie (opiekun, członek personelu, inne dziecko, inna osoba), rodzaju podjętej interwencji (zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, wnioski o wgląd w sytuację rodziny, wszczęcie procedury „Niebieskie Karty”), daty interwencji oraz dokumenty wytworzone podczas interwencji (m.in. notatki służbowe, karty interwencji, kopie zawiadomień/wniosków wysyłanych do właściwych służb).

3. Cele standardów ochrony dzieci

Standardy ochrony dzieci mają na celu:

- zapewnienie bezpieczeństwa dzieciom i ustalenie procedur udzielania im wsparcia;

- zapewnienie personelowi niezbędnych informacji i kompetencji, aby umożliwić im wywiązywanie się z obowiązków w zakresie dbałości o dobro dzieci i ich ochronę;
- zapewnienie dzieciom oraz ich rodzicom lub opiekunom niezbędnych informacji na temat zasad obowiązujących w placówce oraz możliwości uzyskania wsparcia w sytuacji krzywdzenia;
- informowanie dzieci, rodziców lub opiekunów o zaangażowaniu Domu Misyjnego w ochronę dzieci i zaproszenie ich do współpracy w budowaniu bezpiecznego środowiska.

4. Polityka bezpieczeństwa

W Prokurze Misyjnej i w Misyjnych Drogach, podczas prowadzonych przez ich pracowników działań, w tym w Domu Misyjnym, została opracowana i wprowadzona w życie wewnętrzna Polityka ochrony dzieci/bezbronnych osób dorosłych dotycząca szczegółowych zasad bezpieczeństwa i sposobów ochrony osób przebywających w Domu Misyjnym. Polityka dotyczy całego personelu (pracowników, współpracowników – na wszystkich szczeblach organizacji).

Organ prowadzący Prokurę Misyjną i Misyjne Drogi – Prowincja Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej zatwierdziła Politykę, a za jej wdrażanie i nadzorowanie odpowiada przełożony Marek Ochlak OMI.

Przełożony Prokury Misyjnej Wiesław Chojnowski OMI wyznaczył osobę odpowiedzialną za monitoring realizacji Polityki: Dariusz Buczek OMI. Rola, zadania oraz kwalifikacje tej osoby są jasno określone:

- polityka ochrony dzieci/osób bezbronnych jasno i kompleksowo określa: czynniki ryzyka i czynniki chroniące specyficzne dla domów rekolekcyjnych, w których przebywają dzieci i osoby bezbronne;
- zasady bezpiecznej rekrutacji personelu;
- zasady bezpiecznych relacji personel/dorośli – dziecko i dziecko – dziecko;
- zasady ochrony wizerunku i danych osobowych dzieci;
- zasady bezpiecznego korzystania z internetu i mediów elektronicznych;
- dostosowania organizacyjne i fizyczne zmniejszające ryzyko wystąpienia jakiegokolwiek przemocy (kodeksy zachowań);
- sposób reagowania w organizacji/instytucji na przypadki podejrzenia, że dziecko doświadcza krzywdzenia, i zasady prowadzenia rejestru interwencji.

Polityka jest opublikowana i szeroko promowana wśród całego personelu, rodziców i dzieci, a poszczególne grupy są z nią aktywnie zapoznawane poprzez działania edukacyjne i informacyjne. Dokumenty opisujące politykę ochrony i bezpieczeństwa są stale dostępne do wglądu dla wszystkich pracowników oraz osób przebywających w Domu Misyjnym. Dzieci/dorośle osoby bezbronne zostają zaznajomione z zasadami Polityki w sposób dostosowany do ich możliwości rozwojowych i intelektualnych.

5. Przyjmowanie gości

Informujemy o obowiązujących standardach ochrony dzieci w Domu Misyjnym.

5.1. Grupa zorganizowana (której udostępniamy pomieszczenia lub gdy sami jesteśmy organizatorem spotkania)

W przypadku grupy zorganizowanej opiekę nad dziećmi przebywającymi w obiekcie sprawuje organizator pobytu oraz wyznaczeni przez niego opiekunowie. O ile jest to możliwe, staramy się, aby w Domu Misyjnym nie przyjmować grup koedukacyjnych. W przypadku grup koedukacyjnych należy zadbać o oddzielne zakwaterowanie chłopców i dziewcząt. Zaleca się, aby opieka nad dziećmi sprawowana była przez osoby tej samej płci.

Każde dziecko powinno mieć możliwość wykonywania czynności o charakterze intymnym w przystosowanych warunkach, chroniących jego intymność. Gdy z jakiegoś powodu dziecko/osoba bezbronna będzie wymagać wsparcia przy takiej czynności (np. po kontuzji w trakcie zabawy itp.), w pierwszej chwili pomaga opiekun grupy, a w dłuższej perspektywie, w zależności od potrzeby, opiekun lub osoba przygotowana do takiej usługi, najlepiej tej samej płci. Organizator winien zatroszczyć się o to, by rodzic/opiekun prawny dowiedział się o tym fakcie w jak najkrótszym czasie.

Opiekunowie nie powinni nocować w tym samym pomieszczeniu co dzieci. W sytuacji wymagającej od członka personelu pozostania w nocy w pomieszczeniu z wychowankiem, powinien on o tym fakcie powiadomić kierownika wyjazdu oraz, jeśli to możliwe, rodzica lub opiekuna prawnego wychowanka. Jeśli wyjazd przewiduje noclegi zbiorowe, organizator zawiera informację na ten temat w regulaminie wyjazdu. W sytuacjach wyjątkowych (np. młody uczestnik wycieczki boi się zasnąć w nocy i prosi opiekuna, by mu towarzyszył) organizator ocenia, na ile jest możliwe uzyskanie zgody rodzica/opiekuna prawnego. Jeśli nie ma takiej możliwości, informuje o takiej sytuacji innego opiekuna wycieczki i troszczy się o to, by rodzic jak najszybciej dostał informację o tym, że taka sytuacja miała miejsce.

Podczas pobytu w Domu Misyjnym organizator winien przedstawić oświadczenia rodziców/opiekunów. Rodzice lub opiekunowie prawni mają prawo do kontaktu ze swoim dzieckiem oraz z jego opiekunem (w przypadku organizacji).

Podczas pobytu grupy zorganizowanej w Domu Misyjnym mogą pojawić się goście hotelowi wynajmujący inne pomieszczenia.

5.2. Goście indywidualni

5.2.1. Identyfikacja dzieci

Personel podejmuje wszelkie możliwe kroki zmierzające do przeprowadzenia identyfikacji dziecka i jego relacji z osobą dorosłą, z którą znajduje się w obiekcie. Aby dokonać identyfikacji dziecka i jego relacji w stosunku do osoby, z którą przebywa w obiekcie, należy:

- zapytać o tożsamość dziecka oraz o relację dziecka w stosunku do osoby, z którą przybyło do obiektu lub w nim przebywa. W tym celu można poprosić o dokument tożsamości dziecka lub inny dokument potwierdzający, że osoba dorosła ma prawo do sprawowania opieki nad dzieckiem w obiekcie. W przypadku braku dokumentu tożsamości można poprosić o podanie danych dziecka (imię, nazwisko, adres, numer PESEL);

- w przypadku braku dokumentów wskazujących na pokrewieństwo dziecka i osoby dorosłej należy zapytać o tę relację osobę dorosłą oraz dziecko;
- jeśli osoba dorosła nie jest rodzicem lub opiekunem prawnym dziecka, należy zapytać, czy posiada dokument świadczący o zgodzie rodziców na wspólny wyjazd osoby dorosłej z dzieckiem (np. pisemne oświadczenie);
- jeśli osoba dorosła nie posiada dokumentu – zgody rodziców, należy poprosić o numer telefonu wyżej wymienionych, aby zadzwonić i potwierdzić przebywanie dziecka w obiekcie z obcą osobą dorosłą za wiedzą i zgodą rodziców/opiekunów prawnych;
- w przypadku braku ustaleń można odmówić przyjęcia.

5.2.2. Procedury przyjmowania dzieci i/lub osób bezbronnych w Domu Misyjnym

W Domu Misyjnym obowiązują następujące procedury przyjmowania dzieci i/lub osób bezbronnych:

- gości przyjmuje się za zgodą przełożonego w przeznaczonych do tego pomieszczeniach. Dzieci przebywają w Domu Misyjnym pod opieką rodziców lub opiekunów faktycznych posiadających zgodę opiekunów prawnych;
- dzieci mogą być przyjmowane samodzielnie w Domu Misyjnym na czas określony na podstawie pisemnej zgody opiekunów prawnych;
- tożsamość dzieci i ich opiekunów potwierdza okazanie odpowiedniego dokumentu lub pisemnej zgody (jak wyżej);
- osoby przyjmowane są w miejscach dostępnych dla gości;
- osoby przebywające w Domu Misyjnym, korzystające z gościnności, mają zapewnioną bezpieczną przestrzeń formacyjną i wypoczynkową;
- pracownicy i mieszkańcy Domu Misyjnego okazują szacunek, wsparcie, życzliwość i potrzebną pomoc wszystkim gościom;
- w relacjach gości i pracowników obowiązują uprzejmość, przejrzystość, powściągliwość i prostota. Należy przestrzegać zasad obowiązujących w Domu Misyjnym;
- niedopuszczalne jest przebywanie gości w miejscach odosobnionych, wyłączonych z użytkowania lub zarezerwowanych dla innych osób lub celów (np. klauzura zakonna). Spotkania indywidualne odbywają się w bezpiecznej przestrzeni zapewniającej dyskrecję, ale nie przy drzwiach zamkniętych (tym bardziej nigdy „na klucz”);
- jeśli placówka umożliwia dostęp do sieci wi-fi, to dzieci korzystają z niej za zgodą opiekunów;
- publikowanie wizerunku gości korzystających z pobytu w Domu Misyjnym możliwe jest przy zachowaniu obowiązujących przepisów RODO;
- wszelkie uwagi związane z pobytem w Domu Misyjnym należy zgłaszać dyrekcji lub wyznaczonej do tego osobie;
- w sytuacji podejrzenia krzywdy, popełnienia przestępstwa lub innych niewłaściwych zachowań za oficjalne zgłoszenie tego faktu odpowiedzialny jest organizator grupy, przełożony bądź wyznaczona osoba.

6. Animacje misyjne i inne działalności

W celu wyeliminowania różnych form niewłaściwych zachowań przedstawiamy poniżej zalecenia, które są dodatkowo realizowane w trakcie różnych form działalności ewangelizacyjnej, w tym podczas animacji misyjnych oraz prowadzonej przez nas działalności gospodarczej. Są to:

- niedopuszczanie do stosowania jakichkolwiek form przemocy – fizycznej, psychicznej, seksualnej i duchowej;
- zwracanie się do dzieci z szacunkiem, bez stosowania zwrotów poniżających, wulgarnych, nieadekwatnych żartów czy tych o podtekście seksualnym;
- niedopuszczalne jest nawiązywanie z dzieckiem jakichkolwiek relacji o charakterze seksualnym czy romantycznym;
- poszanowanie nietykalności cielesnej;
- eliminacja niewłaściwych zachowań (np. zachowania infantylne, nieempatyczne, prowokowanie, wciąganie w sytuacje dwuznaczne, prezentowanie nieodpowiednich treści – wulgarnych, pełnych przemocy czy pornograficznych);
- niedopuszczalne są wszelkie formy okazywania niechcianej czułości (wszelkie formy dotyku, o których wiemy, że dany wychowanek ich nie akceptuje, uściski, dotykanie piersi, pośladków i okolic intymnych, przytulanie, obejmowanie, klepanie, całowanie, łaskotanie, masowanie, sadzanie na kolanach, kładzenie się lub spanie obok dziecka, gry i zabawy, w których dochodzi do powyżej wskazanych niewłaściwych zachowań, stosowanie kar cielesnych);
- poszanowanie prawa do prywatności (np. w łazienkach, toaletach) przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa. Nikt nie ma prawa naruszać strefy intymnej dzieci (fizycznie, werbalnie, bezpośrednio czy za pośrednictwem komunikatorów internetowych);
- zabronione jest pozostawanie pod wpływem alkoholu lub środków odurzających przez pracowników i współpracowników w czasie prowadzenia działalności ewangelizacyjnej i gospodarczej lub proponowanie używek dzieciom;
- odpowiednie korzystanie z urządzeń elektronicznych, mediów społecznościowych i komunikatorów;
- w kontakcie z dziećmi zaleca się używanie oficjalnych adresów mailowych i oficjalnych profili duszpasterstwa w mediach społecznościowych. Warto także określić porę, do której taki kontakt z dziećmi może się odbywać;
- dzieci nie powinny pojedynczo, bez wiedzy rodziców czy osób trzecich, być zapraszane ani nie powinny przebywać w mieszkaniach (pokojach) pracowników i współpracowników w czasie prowadzenia przez nas działalności;
- nie powinniśmy przewozić dzieci samochodami służbowymi. Wyjątkiem jest sytuacja pilna, związana z transportem do lekarza;
- spowiedź dzieci powinna się odbywać w konfesjonale wyraźnie oddzielającym spowiednika i penitenta, a jeśli nie jest to możliwe – to tam, gdzie są przeszkłone drzwi, niezamknięte na klucz, z łatwym dostępem osób trzecich. Podobne zalecenia odnosimy do sytuacji, w której potrzebna jest rozmowa indywidualna.

Wówczas również należy skorzystać z pomieszczenia, w którym są przeszklone drzwi (gdy takich nie ma, warto zostawić drzwi uchylone) lub będącego w zasięgu wzroku innych. Wskazanie jest powiadomienie innej osoby dorosłej z duszpasterstwa o takim spotkaniu;

- spotkania w ramach prowadzonego duszpasterstwa nie powinny odbywać się w późnych godzinach wieczornych czy nocą;
- pracownicy i współpracownicy, w tym oblaci, winni przejść odpowiednie szkolenie dla liderów grup duszpasterskich (np. e-learnigowe szkolenie COD zakończone egzaminem i uzyskaniem certyfikatu), zapoznać się z kodeksem dobrych praktyk (Załącznik 1). Powinni także zobowiązać do respektowania obowiązujących w danym duszpasterstwie/parafii kodeksów zachowań czy standardów ochrony dzieci. Szkolenia powinny przechodzić także osoby świeckie odpowiedzialne za duszpasterstwo czy pełniące w nich odpowiedzialne funkcje.

7. Procedury dotyczące osób odpowiedzialnych za Prokurę Misyjną, Misyjne Drogi i pracowników

- Osoby odpowiedzialne za prowadzone działania ewangelizacyjne, gospodarcze, w tym Dom Misyjny, są zweryfikowane pod względem kontaktu z dziećmi.
- Wszystkie osoby zaangażowane w funkcjonowanie Domu Misyjnego, prowadzenie działań ewangelizacyjnych i gospodarczych zobowiązane są do zachowania obowiązujących norm zachowania wobec gości i dzieci (wymienionych w kodeksie zachowań).
- Osoby odpowiedzialne za Prokurę Misyjną, Misyjne Drogi sp. z o.o. przechodzą odpowiednie szkolenia z zakresu ochrony dzieci przed krzywdzeniem oraz zasad interwencji w sytuacji podejrzenia zaistnienia przestępstwa.

7.1. Weryfikacja, delegowanie i edukacja osób pracujących z dziećmi/osobami bezbronnymi

7.1.1. Weryfikacja przewidziana prawem dotyczy odpowiedzialnych za Dom Misyjny, delegowanych do posługi opiekuńczo-wychowawczej oraz innych osób zatrudnianych (w tym wolontariuszy, stażystów, praktykantów) w dziele, a mających kontakt z dziećmi także w czasie podejmowanych działań ewangelizacyjnych i gospodarczych. W celu weryfikacji wymagane jest:

- przedłożenie przełożonemu przy przyjmowaniu posługi lub do pracy (zatrudnianych od dn. 15 lutego 2024 r.) zaświadczenia o niekaralności (w tym głównie, jeśli chodzi o przestępstwa określone w art. 189a k.k. – handel ludźmi, art. 207 k.k. – znęcanie oraz w ustawie z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) – por. art. 21. 3 Ustawy;
- sprawdzenie przez przełożonego, czy osoba przyjmowana do dzieła (od dn. 15 lutego 2024 r.) figuruje w Rejestrze Sprawców Przystępstw na Tle Seksualnym;
- osoby zatrudnione i posługujące w domu wcześniej (przed 15 lutego 2024 r.) oraz te, które nie pełnią funkcji wychowawczych wśród dzieci, należy prosić o podpisanie oświadczenia, że nie były skazane za przestępstwa związane z przemocą i

przestępstwa przeciwko wolności seksualnej w stosunku do dzieci lub o przedłożenie zaświadczenia jw. w punkcie 1;

- osoby, które w ostatnich dwudziestu latach mieszkały poza Polską są zobowiązane do przedłożenia informacji z rejestrów karnych tych państw (por. art. 21. 5-6 Ustawy), w których przebywały, lub kartę karną bądź odpowiednie oświadczenie, jeśli w prawie tych państw takie regulacje nie występują, według wzoru (przykładowe oświadczenia znajdują się Załącznikach).

7.1. 2. Przeszkolenie posługujących w Domu Misyjnym i na innych polach ewangelizacji i prowadzenia działalności gospodarczej, obowiązuje:

- przy przyjmowaniu do pracy/wolontariatu szkolenie ma charakter informacyjny – należy wtedy jasno ustalić, jaką wiedzę powinni posiadać pracownicy, a jaką wolontariusze/stażyści/praktykanci (współpracownicy) z zakresu: własnej kompetencji emocjonalnej i społecznej;
- komunikacji i rozwiązywania konfliktów;
- strategii działania sprawców wykorzystywania seksualnego w instytucjach i różnych form przemocy;
- konsekwencji doświadczanej przemocy;
- czynów karalnych według aktualnego ustawodawstwa.

Realizuje się to na podstawie odpowiedniego wywiadu przy pomocy kwestionariusza własnego domu oraz rozmowy instruktażowej z odpowiedzialnym za dzieło. Wszystkie osoby posługujące w danym domu, niezależnie od formy zatrudnienia, w tym i te, które nie podejmują pracy wychowawczej, zobowiązane są do szkoleń na temat: przyjętych standardów w domu – kodeks zachowań, procedury i inne zagadnienia z tym związane. Jest to szkolenie przeprowadzone przed przyjęciem do pracy; w aktualnej sytuacji – należy uzupełnić szkolenia również wobec tych, którzy nie przeszli takiego szkolenia; w sytuacji, w której zmieniają się zasady w danym miejscu, należy je przedstawić wszystkim już pracującym. Ten zakres szkoleń może prowadzić osoba odpowiedzialna w danej placówce za prewencję.

8. Sposób reagowania na oskarżenia lub niewłaściwe zachowania

8.1. Wiedza o tym, jakie zachowania są już krzywdą, a jakie niewłaściwym zachowaniem

Dziecko może zostać pokrzywdzone każdym rodzajem przestępstwa, jednak najczęściej w kontekście przestępczości na szkodę dzieci wskazuje się na przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, wolności seksualnej i obyczajności, przeciwko rodzinie i opiece, czci i nietykalności cielesnej oraz przestępstwa przeciwko wolności. Niniejsze zasady koncentrują się na ochronie dzieci przed wykorzystaniem seksualnym, z którym powiązane są takie zjawiska jak: wykorzystanie fizyczne, wykorzystanie psychiczne, cyberprzemoc, zaniedbanie.

Odrębną kategorią są niewłaściwe zachowania, do których w Domu Misyjnym możemy zaliczyć: pojawienie się gościa w obiekcie z dzieckiem, z którym wcześniej nie meldował

się w recepcji; wynajęcie pokoju z dzieckiem, w którym jest mniej łóżek niż meldowanych osób, np. łóżko małżeńskie; przyjście dziecka do obiektu późnym wieczorem lub w czasie, w którym powinno być ono w szkole; ubiór dziecka nieodpowiedni do pogody albo nieadekwatny względem osoby dorosłej, z którą przyjechało do obiektu; zachowanie osoby dorosłej wobec dziecka w sposób nacechowany seksualnie, a relacja między osobą dorosłą a dzieckiem nie wydaje się naturalna i opiekuńcza; w pokoju, w którym osoba dorosła zameldowała się tylko z dzieckiem, znajdują się prezerwatywy; dziecko przez dłuższy czas jest pozostawione w pokoju bez opieki lub nie wychodzi z niego; utrwalanie wizerunku dziecka (filmowanie, fotografowanie) bez jego pisemnej zgody i zgody jego rodzica czy opiekuna.

8.2. Zasady postępowania w sytuacji domniemanej krzywdy lub niewłaściwego postępowania (*ad intra*)

Każdy członek personelu Prokury Misyjnej i Misyjnych Dróg, w tym Domu Misyjnego, który został poinformowany o podejrzeniu przemocy wobec dziecka, jest zobowiązany do podjęcia adekwatnych działań zgodnie z niniejszą procedurą. Wiadomość o doznanej przez dziecko krzywdzie może pochodzić z różnych źródeł: nigdy nie wolno jej lekceważyć, zawsze trzeba ją weryfikować i próbować wyjaśnić. Należy pamiętać, że: osoba, która jako pierwsza dowiaduje się o zaistnieniu potencjalnego przypadku krzywdzenia dziecka, powinna je z uwagą wysłuchać, ale nie jest upoważniona do wydawania decyzji i osądów; jest to zadanie organów oraz instytucji, do których sprawa zostanie skierowana. Każdy z pracowników, który podejrzewa krzywdę na szkodę dziecka, ma obowiązek zgłoszenia tego faktu przełożonemu lub osobie przez niego wyznaczonej; wszystkie podejrzenia i zarzuty powinny być traktowane poważnie i trzeba na nie reagować zgodnie z procedurami przewidzianymi w niniejszym dokumencie, wynikającymi z prawa kanonicznego i państwowego. Należy współpracować z właściwymi organami państwowymi i kościelnymi w zakresie ich kompetencji.

8.2.1. Rozmowa z osobą zgłaszającą krzywdę, jeśli jest nią osoba pokrzywdzona:

Pierwszym celem rozmowy winno być danie poczucia wsparcia i bezpieczeństwa oraz zrozumienia osobie skrzywdzonej, a jednocześnie, na miarę możliwości, pozyskanie informacji o faktycznych lub prawdopodobnych okolicznościach zaistnienia niewłaściwej sytuacji.

8.2.2. Prowadząc rozmowę z osobą poszkodowaną, trzeba pamiętać, by:

- zachować spokój, szacunek i empatię w stosunku do osoby zgłaszającej;
- nastawić się głównie na aktywne i wspierające słuchanie;
- nie okazywać wątpliwości co do wiarygodności osoby lub jej wypowiedzi;
- nie zadawać zbędnych pytań i nie domagać się szczegółów (zwłaszcza natury intymnej), jeśli sama osoba pokrzywdzona o tym nie opowiada;
- dostosować się do rytmu i poziomu otwarcia osoby pokrzywdzonej, nie przymuszać jej do mówienia, nie przyspieszać i nie sugerować niczego własnymi pytaniami;
- nie obiecywać jej tego, czego nie będziemy mogli zrobić, a co może nam utrudnić udzielenie pomocy (np. zachowania rozmowy w tajemnicy);
- zapewnić o naszym wsparciu i pomocy także po zakończeniu rozmowy;

- omówić ogólnie możliwości dalszej współpracy oraz form kontaktu.

8.2.3. Jeśli zgłoszenia dokonuje osoba inna niż poszkodowana (świadek zdarzenia, powiernik osoby skrzywdzonej, inny członek danej grupy), która ma wiedzę o zaistniałych wydarzeniach, należy skoncentrować się na ustaleniu faktów, okoliczności zdarzenia i osób biorących w nim udział.

Fakt zgłoszenia musi zostać udokumentowany sporządzeniem notatki służbowej, w której na miarę możliwości zostaną określone podstawowe informacje, takie jak: imię i nazwisko zgłaszającego i jego dane teleadresowe, data czynu lub okres, w jakim do niego doszło, imię i nazwisko oraz wiek pokrzywdzonego i domniemanego sprawcy, zwięzły opis wyrządzonej krzywdy. Notatka służbowa winna być podpisana przez sporządzającego oraz przez osobę zgłaszającą.

Jeżeli istnieje podejrzenie, iż osobą odpowiedzialną za przemoc, w tym przemoc seksualną wobec dziecka, jest osoba związana z placówką – Domem Misyjnym, należy wówczas na czas przeprowadzania postępowania wyjaśniającego odsunąć taką osobę od pełnienia obowiązków wymagających kontaktów z dziećmi, nie narażając jej na utratę reputacji.

W zależności od okoliczności procedowanie dalszego trybu postępowania wyjaśniającego i prewencyjnego spoczywa na osobach odpowiedzialnych za daną grupę lub ośrodek, stosownie do posiadanych kompetencji. Styl reagowania winien być zawsze dostosowany do aktualnych potrzeb, zwłaszcza osoby pokrzywdzonej, a także musi uwzględniać nie tylko normy opisane w niniejszych standardach, ale również normy prawa państwowego i kościelnego z właściwymi organami w zakresie ich kompetencji.

9. Zasady zgłaszania

Jeśli z doniesienia wynika, że krzywda została popełniona w czasie podjętych działań ewangelizacyjnych, gospodarczych, w tym na terenie obiektu, może się powtórzyć w najbliższym czasie, to przełożony lub osoba przez niego wyznaczona winien/winna wezwać policję, a następnie podejmować kolejne czynności. Jeśli drobna zwłoka nie zagraża bezpieczeństwu osoby skrzywdzonej, można dokonać zgłoszenia za pośrednictwem innych osób.

- W przypadku, gdy osoba skrzywdzona jest uczestnikiem zorganizowanej grupy korzystającej z usług obiektu/Domu Misyjnego, wówczas o fakcie krzywdy informuje się osobę odpowiedzialną, pod której opieką ona się znajduje. W kompetencji tej osoby leży podjęcie dalszych czynności i zgłoszeń. Fakt zgłoszenia powinien być udokumentowany w notatce służbowej. Osoba przyjmująca zgłoszenie ma obowiązek uruchomić oficjalną procedurę działania prewencyjnego, w pierwszej kolejności zgłaszając problem do osób odpowiedzialnych za daną grupę lub ośrodek, w którym osoba pokrzywdzona przebywa.
- Jeśli dziecko jest pod opieką osoby dorosłej, wówczas jej obowiązkiem jest uruchomienie procedur interwencyjnych. W obu wyżej wymienionych przypadkach jest to zasada, jeżeli opiekunowie nie są wskazani jako sprawcy. Po

przeprowadzeniu rozmowy na temat zaistnienia ewentualnej krzywdy należy działać bez zwłoki, zgodnie z opisaną procedurą.

- Jeśli krzywda nosiła znamiona przestępstwa w rozumieniu prawa kościelnego, należy zwrócić się do delegata diecezji lub prowincji miejsca, któremu podlega podejrzany. Na tę okoliczność należy sporządzić oświadczenie o oficjalnym potwierdzeniu przyjęcia zgłoszenia przez delegata. Jeśli krzywda nosiła znamiona przestępstwa w rozumieniu prawa państwowego, należy bezzwłocznie powiadomić stosowne organy (policja lub prokuratura). Może to uczynić osoba do tego wyznaczona w Domu Misyjnym, organizator grupy. Jeśli natomiast w diecezjach i zakonach jest taka praktyka, to zgłaszającym prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa przeciwko dziecku może być też wyższy przełożony, stąd należy poinformować go niezwłocznie o zaistniałej krzywdzie, także w sytuacjach niejasnych i budzących wątpliwości. Pierwszym odpowiedzialnym za formalne zgłoszenie lub koordynację tego faktu jest zawsze organizator danej grupy.

Dokumentacja postępowań wyjaśniających zgłoszenia lub podejrzenia dotyczące aktów przemocy albo wykorzystania dziecka powinna być przechowywana w archiwum tajnym właściwego podmiotu zarządzającego jako informacja niejawna.

Do dokumentacji dołącza się oświadczenie uzyskane od organizatora pobytu danej grupy potwierdzające, że posiada wszelkie zgody wymagane na wyjazd z dziećmi. Wzór takiego oświadczenia znajduje się w Załącznikach.

W sytuacji ujawnienia krzywdy zarządca obiektu zobowiązuje się udostępnić odrębne pomieszczenie dla osoby pokrzywdzonej oraz listę miejsc, w których można uzyskać pomoc psychologiczną lub prawną.

Zarządca budynku zobowiązuje się udzielić wsparcia pokrzywdzonym poprzez pomoc duszpasterską lub psychologiczną, gdy doszło do ujawnienia krzywdy w trakcie organizowanych przez niego spotkań/rekolekcji.

9.1. Procedura postępowania w przypadku niewłaściwego zachowania

Informacja o standardach funkcjonowania i ochronie dzieci (w wersji pełnej i skróconej dla dzieci) znajduje się na stronie internetowej placówki oraz w publicznym miejscu wewnątrz obiektu, aby każdy mógł się z nią zapoznać.

Zgodnie z regulaminem domu na pobyt dziecka w Domu Misyjnym należy uzyskać pisemną zgodę rodziców/opiekunów prawnych, po uprzednim zapoznaniu ich z ramowym planem działania i zasadami organizacji odpowiadającej za pobyt.

W przypadku ujawnienia niewłaściwego zachowania należy porozmawiać z osobą, która dopuściła się tego czynu, i wyjaśnić, że na terenie Domu Misyjnego obowiązuje kodeks zachowań, który ma zapewnić dzieciom i osobom bezbronnym korzystającym z obiektu bezpieczeństwo i każdy jest zobowiązany do jego przestrzegania. W zależności od rodzaju zaistniałej (niewłaściwej) sytuacji należy uruchomić adekwatne działania, zgodne z przyjętymi regułami podejmowania interwencji.

9.2. Procedura postępowania w przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka

Zawsze, kiedy jest to możliwe, należy dokonywać identyfikacji dziecka i jego relacji z osobą dorosłą, z którą przebywa w obiekcie. W sytuacjach nietypowych i/lub podejrzanych, wskazujących na możliwe ryzyko krzywdzenia dziecka, identyfikacja jest obowiązkowo przeprowadzana przez pracownika recepcji.

Aby dokonać identyfikacji dziecka i jego relacji w stosunku do osoby, z którą przebywa w obiekcie, należy podjąć działania wyjaśniające, które omówiono już wcześniej.

W przypadku oporu ze strony osoby dorosłej co do okazania dokumentu dziecka i/lub wskazania relacji należy wyjaśnić, że procedura służy zapewnieniu dzieciom korzystającym z Domu Misyjnego bezpieczeństwa i została opracowana w porozumieniu z organizacjami pozarządowymi działającymi w tym przedmiocie.

Po wyjaśnieniu sprawy w sposób pozytywny należy podziękować za czas poświęcony na upewnienie się, że dziecko jest pod dobrą opieką i jeszcze raz podkreślić, że procedura ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa dzieciom.

W przypadku, gdy rozmowa nie rozwieje wątpliwości dotyczących podejrzenia wobec dorosłego i jego intencji skrzywdzenia dziecka, należy dyskretnie powiadomić przełożonego i pracowników ochrony (o ile są w tym czasie na terenie obiektu). Aby nie wzbudzać podejrzeń, można np. powołać się na konieczność skorzystania ze sprzętów na tyłach recepcji, prosząc osobę dorosłą, aby poczekała wraz z dzieckiem w holu, restauracji lub innym miejscu.

Od momentu, kiedy pojawiły się pierwsze wątpliwości, zarówno dziecko, jak i osoba dorosła powinni być pod stałą obserwacją personelu i nie powinni zostawać sami. Przełożony, który został powiadomiony o sytuacji, podejmuje decyzję o zawiadomieniu policji lub w razie wątpliwości przejmuje rozmowę z podejrzaną osobą dorosłą w celu uzyskania dalszych wyjaśnień.

W przypadku, gdy rozmowa potwierdzi przekonanie o próbie lub popełnieniu przestępstwa na szkodę dziecka, przełożony zawiadamia o tym fakcie policję. Dalej stosuje się procedurę w przypadku okoliczności wskazujących na skrzywdzenie dziecka.

W przypadku, gdy świadkami nietypowych i/lub podejrzanych sytuacji są pracownicy innych działów Domu Misyjnego, np. serwis sprzątający, obsługa pokoi, pracownicy restauracji, ochrony, powinni oni o tym niezwłocznie zawiadomić przełożonego, który zadecyduje o podjęciu odpowiednich działań.

W zależności od sytuacji i miejsca przełożony weryfikuje, na ile podejrzenie krzywdzenia dziecka jest zasadne. W tym celu dobiera odpowiednie środki prowadzące do wyjaśnienia sytuacji lub podejmuje decyzję o przeprowadzeniu interwencji i zawiadomienia policję.

9.3. Procedura postępowania w przypadku okoliczności wskazujących na skrzywdzenie dziecka

Mając uzasadnione podejrzenie, że dziecko przebywające w obiekcie jest krzywdzone, należy niezwłocznie zawiadomić policję, dzwoniąc pod numer 112 i opisując okoliczności zdarzenia. W zależności od dynamiki sytuacji i okoliczności telefon wykonuje osoba, która jest bezpośrednim świadkiem zdarzenia (pracownik/przełożony). Jeśli zawiadamiającym jest pracownik lub współpracownik – jednocześnie o zdarzeniu informuje swojego przełożonego.

Uzasadnione podejrzenie krzywdzenia dziecka występuje wtedy, gdy: dziecko ujawniło pracownikowi obiektu fakt krzywdzenia; pracownik

zaobserwował krzywdzenie; dziecko ma na sobie ślady krzywdzenia (np. zadrapania, zasinienia), a zapytane odpowiada niespójnie i/lub chaotycznie i/lub popada w zakłopotanie bądź występują inne okoliczności mogące wskazywać na krzywdzenie, np. znalezienie materiałów pornograficznych z udziałem dzieci w pokoju osoby dorosłej.

W tej sytuacji należy uniemożliwić dziecku oraz osobie podejrzewanej o krzywdzenie dziecka oddalenie się z obiektu.

W uzasadnionych przypadkach można dokonać obywatelskiego zatrzymania osoby podejrzewanej. W takiej sytuacji, do czasu przybycia policji, należy w miarę możliwości trzymać tę osobę pod nadzorem dwóch pracowników w osobnym pomieszczeniu z dala od widoku innych gości.

W każdym przypadku należy zadbać o bezpieczeństwo dziecka. Dziecko powinno przebywać pod opieką pracownika do czasu przyjazdu policji.

W przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa powiązanego z kontaktem dziecka z materiałem biologicznym sprawcy (nasienie, ślina, naskórek), należy w miarę możliwości zabezpieczyć ślady przestępstwa do czasu przyjazdu policji.

Po odebraniu dziecka przez policję należy zabezpieczyć materiał z monitoringu oraz inne istotne dowody (np. dokumenty) dotyczące zdarzenia i na wniosek służb przekazać ich kopię listem poleconym lub osobiście prokuratorowi lub policji.

Po interwencji należy opisać zdarzenie w dzienniku zdarzeń lub innym dokumencie przeznaczonym do tego celu.

10. Zapewnienie opieki i wsparcia osobom skrzywdzonym

W przypadku faktu ujawnienia krzywdy dziecka nie wystarczy jedynie zgłoszenie tego wydarzenia do odpowiednich służb. Należy objąć pomocą osobę pokrzywdzoną, jej rodzinę oraz innych świadków krzywdy, których to zdarzenie również głęboko dotyka. Jest to długofalowy proces, w który mogą być zaangażowane różne osoby ze środowiska dziecka (osoba zaufania, szkolny psycholog, pedagog, nauczyciele, którzy mają wiedzę o zdarzeniu). Często potrzebna jest również specjalistyczna pomoc zewnętrzna. W centrum wszystkich działań powinno być dobro dziecka. Zapewnienie opieki i wsparcia osobom skrzywdzonym leży po stronie organizatora wyjazdu czy wydarzenia. Jeśli Dom Misyjny jest organizatorem, wówczas zapewnienie takiego wsparcia leży po stronie pracowników obiektu. Jest ono doraźne i dotyczy momentu, od kiedy wydarzenie zostało ujawnione i zgłoszone, do chwili interwencji policji i przekazania dziecka opiekunom. Należy również uwzględnić zapewnienie pomocy duszpasterskiej.

10.1. Pomoc osobie bezpośrednio skrzywdzonej

Ważne, by w tym momencie osoba towarzysząca osobie skrzywdzonej zwróciła przede wszystkim uwagę na: zmniejszenie lęku, budowanie poczucia bezpieczeństwa i zaufania

poprzez objęcie jej opieką, okazanie troski, stworzenie przestrzeni do słuchania, odciążanie z poczucia winy, jeśli ono występuje; pozwolenie na odreagowanie trudnych emocji.

10.2. Pomoc osobom bliskim osoby skrzywdzonej

Ze strony placówki ważne jest przekazanie opiekunom osoby skrzywdzonej wszystkich znanych informacji o krzywdzie, jakiej doznało ich dziecko, a także poinformowanie o instytucjach, fundacjach lub osobach, które mogą udzielić profesjonalnego wsparcia, także wsparcia duchowego, jeśli zachodzi taka potrzeba.

10.3. Pomoc środowisku rówieśniczemu, w którym dokonana się krzywda (tzw. „ofiaram wtórnym”)

W przypadku tak poważnego zdarzenia, jakim jest krzywda dziecka, należy pamiętać o osobach, które były świadkami wydarzenia lub mają informacje na jego temat, na przykład o pozostałych uczestnikach grupy młodzieżowej czy innych gościach obiektu. Wsparcie dla świadków musi być okazywane z delikatnością i w sposób wyważony. Nie może w żaden sposób naruszać dobra skrzywdzonej osoby. Formą pomocy, którą należy zaproponować, jest wskazanie instytucji zewnętrznych oraz numerów telefonów zaufania, pod którymi można uzyskać wsparcie.

Placówka powinna w widocznym miejscu udostępnić spis miejsc, w których można uzyskać pomoc.

ZAŁĄCZNIK 1

ZASADY BEZPIECZNEJ RELACJI PRACOWNIK/WSPÓLPRACOWNIK – DZIECKO/OSOBA BEZBRONNA (KODEKS DOBRYCH PRAKTYK)

Kodeks dobrych praktyk jest narzędziem służącym eliminowaniu ryzyka krzywdzenia dzieci, a jego przestrzeganie pozwala zminimalizować ryzyko złego traktowania w relacjach z dziećmi. Celem kodeksu jest zapewnienie bezpieczeństwa dzieciom powierzonym lub podległym jej placówkom i instytucjom oraz zatrudnianemu przez te jednostki personelowi; udzielenie rodzicom lub prawnym opiekunom dzieci moralnej pewności co do stosowania w praktyce najwyższych standardów bezpieczeństwa.

- Nietykalność cielesna dzieci oraz osób bezbronnych jest nienaruszalna. Niedozwolone jest stosowanie kar cielesnych i od tej zasady nie ma wyjątków. Niedopuszczalne są również wszelkie zachowania, które w naszej kulturze stanowią przekraczanie granic intymnych.
- Wszyscy mają prawo do bycia traktowanymi z jednakową troską.
- Nie może być ze strony kogokolwiek tolerancji wobec zachowań, które byłyby krzywdzeniem innych, niezależnie od źródła takiej krzywdy.
- Uprzywilejowanym miejscem spotkań z dziećmi, zwłaszcza w pojedynkę, są miejsca neutralne i łatwo dostępne. Jeżeli zaistnieje potrzeba takiego spotkania z duchownym lub inną osobą dorosłą, powinien on zatroszczyć się o jego transparentność.
- Zabrania się częstowania podopiecznych alkoholem, papierosami, środkami psychoaktywnymi oraz tolerowania ich używania. Również personel sprawujący opiekę nad dziećmi nie może być pod wpływem alkoholu lub innych środków psychoaktywnych.
- W pracy z dziećmi duchowni oraz świeccy powinni używać środków, języka i metod adekwatnych do wieku dzieci. Takie same zasady powinny obowiązywać w świecie wirtualnym. W żadnym wypadku nie wolno wykorzystywać materiałów zawierających przemoc oraz treści o charakterze seksualnym lub moralnie wątpliwych.
- Wszystkim przysługuje prawo do prywatności. W szczególny sposób prawo to winno być respektowane w takich miejscach jak przebieralnie, pływalnie, łazienki i toalety. W wymienionych wyżej miejscach nikt nie może ingerować w prywatność wychowanków. W żadnym wypadku nie wolno wykonywać im zdjęć ani ich nagrywać. Należy także zadbać o to, by zdjęć i filmów nie robili sobie nawzajem sami wychowankowie.
- Nikt nie może wyręczać dzieci lub osób bezbronnych ani pomagać im w czynnościach natury osobistej (toaleta, mycie się, przebieranie itp.), o ile są oni w stanie wykonać te czynności samodzielnie. Jeżeli sami, ze względu na wiek albo własne ograniczenia, nie są w stanie wykonać tych czynności samodzielnie, pomocy zawsze powinni udzielać świeccy, najlepiej tej samej płci.

- Jeżeli dobro dziecka wymaga indywidualnego spotkania z członkiem personelu, spotkanie to nie może odbywać się w warunkach odizolowanych. Informacja o czasie i miejscu spotkania winna być przekazana innym członkom personelu. W razie możliwości członek personelu przeprowadzający tego rodzaju spotkanie powinien zatroszczyć się o transparentność (przeszkłone drzwi lub ściany pomieszczenia, obecność innych osób w bezpośrednim pobliżu, otwarte drzwi itp.).
- Zaleca się unikania samodzielnego składania wizyt w pokojach, salach dzieci. Miejsca te nie są również właściwym środowiskiem do odbywania przez personel rozmów z dziećmi. Należy bezwzględnie unikać wysyłania lub zapraszania z jakiegokolwiek innego powodu dzieci do pomieszczeń prywatnych.
- Wszelkie podejrzenia dotyczące nieodpowiednich zachowań pracowników i współpracowników wobec dzieci są bezzwłocznie wyjaśniane.

ZAŁĄCZNIK 2

ZASADY KORZYSTANIA Z INTERNETU

Dom Misyjny i domy rekolekcyjne są zobowiązane podejmować działania zabezpieczające dzieci przed dostępem do treści, które mogą stanowić zagrożenie dla ich prawidłowego rozwoju, w szczególności zainstalować i aktualizować oprogramowanie zabezpieczające. Mają też zapewnić warunki bezpiecznego korzystania z internetu przy komputerach – jeśli takie udostępniają. Niniejszy punkt nie dotyczy sytuacji, w których uczestnicy korzystają z internetu poprzez własne urządzenia umożliwiające bezpośredni dostęp do sieci.

Upoważniony do nadzoru opiekun ma obowiązek informowania dzieci o zasadach bezpiecznego korzystania z internetu i czuwa nad ich przestrzeganiem.

Okresowo należy sprawdzać, czy na komputerach z dostępem do internetu nie znajdują się niebezpieczne treści. W przypadku znalezienia niebezpiecznych treści ustala się, kto korzystał z komputera w czasie ich wprowadzania. Opiekun lub inna upoważniona osoba w takiej sytuacji przeprowadza z dzieckiem rozmowę na temat bezpieczeństwa w internecie.

Niezależnie od wieku internauty niedozwolone jest korzystanie w internecie z treści sprzecznych z zasadami prawa państwowego lub etyki i moralności chrześcijańskiej. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej rozmowy zostanie uzyskana informacja, że dziecko jest krzywdzone, należy podjąć wszelkie działania mające na względzie jego dobro.

ZAŁĄCZNIK 3
OŚWIADCZENIE O KRAJACH ZAMIESZKANIA W CIĄGU OSTATNICH 20 LAT,
INNYCH NIŻ RZECZYPOSPOLITA POLSKA

W trybie art. 21 Ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (t.j. Dz.U. 2023 poz. 1304 z późn. zm.)

Ja, niżej podpisany/a, oświadczam, że:

1. Posiadam obywatelstwo innego państwa niż Rzeczypospolita Polska: tak/nie*.
2. Jeśli odpowiedź brzmi „tak”, to proszę wpisać państwo:
.....
3. W ciągu ostatnich 20 lat zamieszkiwałem/nie zamieszkiwałem w innych państwach*.
4. Proszę wpisać państwo/państwa:
5. Do oświadczenia załączam informację z rejestru karnego tego/tych państw uzyskiwaną do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z kontaktami z dziećmi: tak/nie*.
6. Do oświadczenia załączam informację z rejestru karnego tego/tych państw, gdyż państwo to nie przewiduje wydawania informacji do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z kontaktami z dziećmi: tak/nie*.
7. Oświadczam, że prawo państwa nie przewiduje sporządzenia informacji z rejestru karnego: tak/nie*.
8. Oświadczam, że w państwie nie prowadzi się rejestru karnego: tak/nie*.
9. Oświadczam, że nie byłem prawomocnie skazany w państwie..... za czyny zabronione odpowiadające przestępstwu określonym w rozdziale XIX i XXV Kodeksu karnego, w art. 189a i art. 207 Kodeksu karnego oraz w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz nie wydano wobec mnie innego orzeczenia, w którym stwierdzono, iż dopuściłem się takich czynów zabronionych, oraz nie ma obowiązku wynikającego z orzeczenia sądu, innego uprawnionego organu lub ustawy stosowania się do zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci, lub z opieką nad nimi.
10. Oświadczam, że jestem świadomy, że składając ww. oświadczenia, podlegam odpowiedzialności karnej w trybie art. 233 Kodeksu karnego, to jest odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia**.

.....
miejsce, data imię i nazwisko (czytelny podpis)

* niepotrzebne skreślić

** art. 233 k.k. [fałszywe zeznania]

- § 1. Kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.
- § 1a. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu lub jego najbliższym, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
- § 2. Warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie.
- § 3. Nie podlega karze za czyn określony w § 1a, kto składa fałszywe zeznanie, nie wiedząc o prawie odmowy zeznania lub odpowiedzi na pytania.
- § 4. Kto, jako biegły, rzeczoznawca lub tłumacz, przedstawia fałszywą opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie mające służyć za dowód w postępowaniu określonym w § 1, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.
- § 4a. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 4 działa nieumyślnie, narażając na istotną szkodę interes publiczny, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.
- § 5. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, jeżeli:
- 1) fałszywe zeznanie, opinia, ekspertyza lub tłumaczenie dotyczy okoliczności niemogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy;
 - 2) sprawca dobrowolnie sprostuje fałszywe zeznanie, opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie, zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy.
- § 6. Przepisy § 1-3 oraz 5 stosuje się odpowiednio do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej.

ZAŁĄCZNIK 4
OŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE NIEKARALNOŚCI ZA PRZESTĘPSTWA NA
SZKODĘ DZIECI

Ja, (imię i nazwisko)
legitymujący(-a) się dowodem osobistym/paszportem o nr oświadczam,
że nie byłem(-am) skazany(-a) za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i
obyczajności oraz przestępstwa z użyciem przemocy na szkodę dziecka i nie toczy się
przeciwko mnie żadne postępowanie karne ani dyscyplinarne w tym zakresie.
Oświadczam, że jestem świadomy(-a) konsekwencji złożenia nieprawdziwego
oświadczenia.

.....
miejscowość, data imię i nazwisko (czytelny podpis)

ZAŁĄCZNIK 5
OŚWIADCZENIE ORGANIZATORA POBYTU DZIECI I MŁODZIEŻY

Działając w imieniu organizatora rekolekcji dla dzieci, tj.
.....
..... (wpisać pełną nazwę organizatora rekolekcji wraz z danymi adresowymi)
organizowanych w dniach od.....do..... w Domu Misyjnym w
Poznaniu (ul. Ostania 14, 60-102 Poznań), oświadczam, że organizator posiada
wszelkie zgody i dokumenty wymagane przepisami prawa na wyjazd z osobami
niepełnoletnimi, w tym w szczególności pisemnymi zgodami udzielonymi przez
rodziców lub opiekunów prawnych małoletnich*. Także oświadczam, że będę stosował
wszystkie przepisy prawa dotyczące opieki nad dziećmi i młodzieżą. Oświadczam, że
wiem, że w Domu Misyjnym w innych pomieszczeniach mogą przebywać goście.

.....
miejsowość, data imię i nazwisko (czytelny podpis)

* Podstawa prawna oświadczenia: Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu
zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich (Dz.U. 2023
poz. 1304 z późn. zm.).

ZAŁĄCZNIK 6
WAŻNE KONTAKTY

Jeśli potrzebujesz pomocy lub rozmowy, chcesz chronić siebie, dziecko lub rodzinę.

Osoba/instytucja	telefon	e-mail
Centrum Ochrony Dziecka	+48 785 032 106	pomoccod@ignatianum.edu.pl
Fundacja Dajemy Dzieciom Siłę	800 100 100	
Telefon zaufania dla dzieci i młodzieży 24 h	116 111	
Rzecznik Praw Dziecka	800 12 12 12 22 583 66 00	rpd@brpd.gov.pl
Policja	112	